

การรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับ การกิจกรรมทางวรรณกรรมของ นักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

สมพร พุทธาพิทักษ์ผล*

Received: December 28, 2024

Revised: March 20, 2025

Accepted: July 14, 2025

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการกิจกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช และเปรียบเทียบการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการกิจกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชจำแนกตามแผนการศึกษาและตามชั้นปีที่ศึกษา งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม ประชากรคือนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาภาคต้น ปีการศึกษา 2566 จำนวน 5,954 คน สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น ได้กลุ่มตัวอย่าง 287 คน จำแนกเป็นผู้ศึกษาแผน ก จำนวน 157 คน และแผน ข จำนวน 130 คน

ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการกิจกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ทั้ง 4 ด้าน ล้วนอยู่ในระดับปานกลาง โดยความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายของมหาวิทยาลัยและโทษของการกิจกรรมทางวรรณกรรมมีค่าเฉลี่ยในระดับสูงสุด รองลงมาคือการรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการกิจกรรมทางวรรณกรรม การรับรู้เกี่ยวกับขอบเขตของการกิจกรรมทางวรรณกรรม และที่ได้ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจของตนในการกิจกรรมทางวรรณกรรม ส่วนการเปรียบเทียบการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการกิจกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท

ผู้รับผิดชอบบทความ: สมพร พุทธาพิทักษ์ผล สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช Email: somporn.put@stou.ac.th

* รองศาสตราจารย์ ประจำสาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) กับ แผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ) และระหว่างนักศึกษาต่างชั้นปีนั้น พบว่าแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และการเปรียบเทียบการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ระหว่างนักศึกษาในชั้นปีต่าง ๆ พบว่าแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: การโจรกรรมทางวรรณกรรม / การรับรู้ / ความคิดเห็น / นักศึกษาระดับปริญญาโท

Perceptions of and attitudes towards plagiarism of Master's students at Sukhothai Thammathirat Open University

Somporn Puttapithakporn*

Abstract

The research aimed to study the perceptions of and attitudes towards plagiarism of Master's students at Sukhothai Thammathirat Open University and to compare both the perceptions and attitudes between the students of two different study plans (thesis and non-thesis plans) and among different years of study. The data was collected through a self-administered online survey questionnaire. The population was the 5,954 Master's students who enrolled in the first semester of the academic year 2023. A total of 287 responded to the questionnaire: 157 in Plan A (thesis) and 130 in Plan B (independent study).

It was found that the perceptions of and attitudes towards plagiarism of the students were at the moderate level. The attitudes towards the University's plagiarism policy and punishment were the highest, followed by the perceptions of plagiarism practices, and of its scope. The lowest was the attitudes towards self-motivation in plagiarism. The perceptions of and attitudes towards plagiarism of the students with two disparate study plans and of various years of study were not found to be statistically different.

Corresponding Author: Somporn Puttapithakporn, School of Liberal Arts, Sukhothai Thammathirat Open University, E-mail: somporn.put@stou.ac.th

Keywords: plagiarism / perceptions / attitudes / Master's students

* Associate Professor, School of Liberal Arts, Sukhothai Thammathirat Open University

1. บทนำ

ในแวดวงวิชาการทั่วโลกต่างให้ความสำคัญกับความสุจริตทางวิชาการ และถือเป็นส่วนสำคัญของคุณภาพของผลงานทางวิชาการ ความไม่สุจริตทางวิชาการหรือความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ (academic dishonesty) เป็นปัญหาสำคัญต่อเนื่องยาวนานในแวดวงวิชาการนับแต่อดีตมา (Harris, 2001, Perry, 2010) เช่น การขโมยผลงานของผู้อื่นมาทำซ้ำ หรือดัดแปลงมาเป็นของตนเอง โดยไม่มีการกล่าวอ้างถึงเจ้าของผลงาน หรือการกล่าวอ้างแบบกำกวม ไม่ได้ระบุว่าส่วนใดที่นำมาจากแหล่งอื่น ยิ่งในปัจจุบันที่ในสถาบันการศึกษาและสถาบันวิจัยให้ความสำคัญกับผลงานทางวิชาการของบุคลากร รวมไปถึงการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของความก้าวหน้าในอาชีพและส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษาสำหรับนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา ด้วยการขยายตัวของเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ตและปัญญาประดิษฐ์ ที่ทำให้สามารถสร้าง เผยแพร่ แบ่งปันและใช้สารสนเทศอย่างกว้างขวางทั้งในระดับบุคคล หน่วยงาน องค์กร ชุมชนและนานาชาติ เทคโนโลยีสารสนเทศอำนวยความสะดวกในการทำซ้ำและดัดแปลงได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย

2. การโจรกรรมทางวรรณกรรม

การโจรกรรมทางวรรณกรรม (plagiarism) นับเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นควบคู่กับการผลิตผลงานวิชาการมาเป็นระยะเวลายาวนาน โดยในระยะแรกมีการศึกษาพฤติกรรมการโจรกรรมทางวรรณกรรมในกลุ่มนักศึกษาในประเทศต่าง ๆ ตัวอย่างคือ ในสหราชอาณาจักร (Bennett, 2005, Mostrous & Kenber, 2016) แอฟริกาใต้ (Ellery, 2008) ออสเตรเลีย (Gururajan & Roberts, 2005) ไต้หวัน

(Chien, 2017) เวียดนาม (Do Ba, et al., 2017) ไทย (Katejapoe, 2009, Wisalaporn, & Kinkularb, 2005) และอิสราเอล (Baruchson-Arbib & Yaari, 2004) และต่อมายังพบว่าพฤติกรรมดังกล่าวเพิ่มขึ้นทั่วโลก (Hopp & Speil, 2020) โดยส่วนใหญ่พบว่านักศึกษามีความเข้าใจในเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมในระดับผิวเผิน (Chien, 2017, Do Ba, et al., 2017, Yusof & Marson, 2011) และไม่เข้าใจว่า การโจรกรรมทางวรรณกรรมมีหลายลักษณะและหลายระดับ (Chien, 2017, Mostrous & Kenber, 2016, Wisalaporn, & Kinkularb, 2005, Yusof & Marson, 2011)

นอกจากนั้นยังมีการสอบถามจากอาจารย์ผู้สอนที่พบการโจรกรรมทางวรรณกรรมในงานของนักศึกษาในระดับมาก (Pecorari, 2003) จากการสัมภาษณ์อาจารย์ยังพบว่า นักศึกษามีการรับรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมที่ไม่ชัดเจน ที่พบมากคือการนำผลงานของผู้อื่นมานำเสนอเป็นผลงานของตนเอง โดยไม่ได้แจ้งที่มาให้ครบถ้วนและถูกต้องนั้น (Bartley, Albert, & Liesegang, 2014, Bell, 2018) การโจรกรรมทางวรรณกรรมอาจเกิดจากเจตนา และจัดเป็นความทุจริตทางวิชาการ ทั้งนี้ครอบคลุมถึงการซื้อผลงานทางออนไลน์ หรือการจ้างให้ผู้อื่นทำผลงานวิจัยให้ (Babalola, 2012) แต่ในอีกด้านหนึ่ง อาจเกิดด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่น ไม่รู้วิธีการอ้างอิงอย่างถูกต้อง (Das, 2018) ยิ่งกว่านั้น Babalola (2012) ตั้งข้อสังเกตว่ามาจากการที่สามารถเข้าถึงสารสนเทศทางออนไลน์ได้อย่างสะดวกและไม่เสียค่าใช้จ่าย

นอกจากการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม ไม่ว่าจะเป็นด้านแนวคิด ลักษณะ แรงจูงใจและวิธีการโจรกรรมทาง

วรรณกรรมข้างต้นแล้ว ยังมีการศึกษาการปฏิบัติของมหาวิทยาลัยที่มีต่อกรณีดังกล่าว โดยพบว่าจำเป็นต้องมีการจัดรายวิชาเป็นการเฉพาะ และมหาวิทยาลัยต้องกำหนดบทลงโทษที่ชัดเจน เพื่อป้องปรามการโจรกรรมทางวรรณกรรม การใช้เพียงซอฟต์แวร์ในการตรวจจับการคัดลอกและการลงโทษไม่เพียงพอ (Xiaojun, Hongli & Fan, 2010)

จะเห็นได้ว่าประเด็นดังกล่าวนับว่าเป็นปัญหาทั่วโลกสำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดย Harris (2001) ได้นำเสนอกลยุทธ์ในการป้องกันตรวจจับและจัดการกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม โดยเฉพาะด้านการรับรู้ ความเข้าใจและความคิดเห็นของอาจารย์ นักศึกษาและผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา Strittmatter & Bratton (2016) นำเสนอวิธีและกระบวนการสอนเพื่อป้องกันโจรกรรมทางวรรณกรรมให้แก่นักศึกษา และ Bartley, Albert, & Liesegang (2014) อธิบายพฤติกรรมและลักษณะของการโจรกรรมทางวรรณกรรมที่หลากหลายของนักศึกษาพร้อมตัวอย่าง และแรงจูงใจที่นำไปสู่พฤติกรรมนั้น ๆ

สำหรับในประเทศไทย งานวิจัยของเสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ และไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ (Wisalaporn, & Kinkularb, 2005) ที่ได้สุ่มตัวอย่างวิทยานิพนธ์และการศึกษาอิสระ สาขาวิชาการบริหารการศึกษา พบการคัดลอกข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตและผลงานวิจัยผู้อื่น โดยมีทั้งการคัดลอกเนื้อหาโดยไม่อ้างอิง การคัดลอกเนื้อหาโดยมีการปรับแก้เพียงเล็กน้อย การคัดลอกรายบท พัชรี เขตต์จะโป๊ะ (Katejapoe, 2009) ศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนโดยสำรวจนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่านักศึกษากว่าครึ่งรับรู้พฤติกรรมดังกล่าว รวมทั้งพฤติกรรมคัดลอกจาก

อินเทอร์เน็ต และรายงานว่ามีพฤติกรรมดังกล่าวในระดับน้อย พัลลภา คทาญูท Walker-Gleaves และ Humble ศึกษาความเข้าใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม พบว่านักศึกษาเข้าใจเรื่องดังกล่าวเพียงบางส่วน และรับรู้ทั้งแนวคิดและความกังวลเรื่องการโจรกรรมทางวรรณกรรมในการเขียนงานวิชาการในระดับต่ำ ส่วนเจตนาที่จะคัดลอกวรรณกรรมที่ไม่ถูกต้องนั้น ได้รับอิทธิพลจากเจตคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (subjective norms) และพฤติกรรมของแต่ละบุคคล (Khathayut, Walker-Gleaves & Humble, 2020) ต่อมา มีการศึกษาการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยกลุ่มที่สอนการเขียนทางวิชาการในภาษาอังกฤษ งานกลุ่มนี้มักแบ่งเป็นระยะ ๆ โดยระยะแรก เริ่มจากวัดการรับรู้หรือเจตคติต่อการโจรกรรมทางวรรณกรรม และระยะต่อมา เป็นการสอนวิธีการหลีกเลี่ยงการคัดลอกที่ไม่ถูกต้องพร้อมทดสอบเพื่อวัดประสิทธิผลของการสอน หรือเป็นการประเมินการรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม ตัวอย่างคือ ทิวนภา ศิริพรหม (Siriprom, 2016) ศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับการคัดลอกงานเขียนทางวิชาการและกลวิธีแก้ไขงานเขียนเพื่อหลีกเลี่ยงการคัดลอกของนักศึกษาระดับปริญญาโท กลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วไลพรณ ปึงพิพัฒน์ตระกูล (Puengpipattrakul, 2016) ศึกษา นักศึกษารวมทั้งผู้สอนในสาขาวิชาสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งการทดสอบการเขียนของนักศึกษา และการสัมภาษณ์นักศึกษาและอาจารย์ผู้สอน ผลการวิจัยไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมระหว่างนักศึกษาทั้งสองสาขาวิชาและระหว่างกลุ่มนักศึกษาเก่งและไม่เก่ง แต่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใน

การคัดลอกวรรณกรรมระหว่างกลุ่มนักศึกษาเก่งและไม่เก่ง ศิริญาพร ปรีชา (Preecha, 2020) พัฒนาแบบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องลอกเลียนทางวิชาการของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการสารสนเทศพบว่า ส่วนใหญ่เคยได้ยินคำว่า “การลอกเลียนทางวิชาการ” และประเมินตนเองว่ามีพฤติกรรมเข้าข่ายการลอกเลียนทางวิชาการอยู่ในระดับน้อย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชในฐานะมหาวิทยาลัยเปิด ที่ใช้ระบบการศึกษาทางไกล มีพันธกิจสำคัญประการหนึ่ง คือ การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2558 (Ministry of Education, 2015) ที่ระบุเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จการศึกษา โดยให้สถาบันอุดมศึกษาจัดระบบตรวจสอบการคัดลอกผลงาน และให้พิจารณาถอดถอนวิทยานิพนธ์ หากตรวจสอบพบว่ามี การคัดลอกหรือจ้างทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้นเรื่อง การคัดลอกผลงานหรือโจรกรรมทางวรรณกรรมจึงเป็น เรื่องสำคัญอย่างยิ่ง สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง จึงมีการจัดระบบตรวจสอบการคัดลอกผลงาน โดยการจัดหาซอฟต์แวร์เพื่อตรวจสอบการคัดลอก รวมทั้งกระบวนการงานในการตรวจสอบที่ชัดเจน ซึ่งถือเป็นมาตรฐานสำคัญที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย จนถึงเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2565

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชเปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2536 โดยเริ่มจากสาขาวิชาศึกษาศาสตร์เปิดสอนระดับปริญญาโท จำนวน 3 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาบริหารการศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และสาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา จนปัจจุบันได้เปิดสอนระดับปริญญาโททั้ง 12 สาขาวิชา จำนวน 23 หลักสูตร ส่วนใหญ่เป็นสาขาวิชา ด้านสังคมศาสตร์ จัดการศึกษาทั้งในแผน ก (ทำวิทยานิพนธ์) และแผน ข (ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ) โดยนักศึกษาต้องเรียนชุดวิชาเฉพาะ (coursework) ตามข้อกำหนดในหลักสูตร รวมถึงทำวิจัย พัฒนานวัตกรรมหรือศึกษาอย่างเป็นระบบ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษา โดยวิทยานิพนธ์มีค่า 12 หน่วยกิตและการศึกษาค้นคว้าอิสระมีค่า 6 หน่วยกิต ในส่วนบริการที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการคัดลอกผลงาน สำนักบัณฑิตศึกษาจัดให้มีระบบ Turnitin และเปลี่ยนเป็นอักษรวิสุทธิ์ ใน พ.ศ. 2565 โดยให้นักศึกษาตรวจสอบวิทยานิพนธ์และรายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ เพื่อป้องกันการโจรกรรมทางวรรณกรรม มีการจัดฝึกอบรมให้นักศึกษา รวมทั้งเอกสารและคู่มือต่าง ๆ ที่เผยแพร่ทั้งในรูปเอกสารและผ่านเว็บของสำนักบัณฑิตศึกษารวมทั้งสำนักบรรณสารสนเทศ ซึ่งเป็นหน่วยงานห้องสมุดของมหาวิทยาลัย

อย่างไรก็ตาม ที่ผ่านมายังไม่เคยมีการศึกษา การรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชเป็นการเฉพาะ ยิ่งในการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในระบบ การศึกษาทางไกล การศึกษาเรื่องดังกล่าวจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาและปรับปรุงบริการ ทั้งในเชิงประเพณีของบริการ รวมทั้งกระบวนการและ ช่องทางการให้บริการที่เหมาะสมต่อไป

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 เพื่อศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

3.2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

3.3 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จำแนกตามแผนการศึกษาและชั้นปีที่ศึกษา

สมมติฐานการวิจัย

- นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) มีการรับรู้เกี่ยวกับโจรกรรมทางวรรณกรรมแตกต่างจาก นักศึกษาที่ศึกษาแผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ)

- นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) มีความคิดเห็นเกี่ยวกับโจรกรรมทางวรรณกรรมแตกต่างจากแผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ)

- นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับโจรกรรมทางวรรณกรรมแตกต่างกัน

- นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับโจรกรรมทางวรรณกรรมแตกต่างกัน

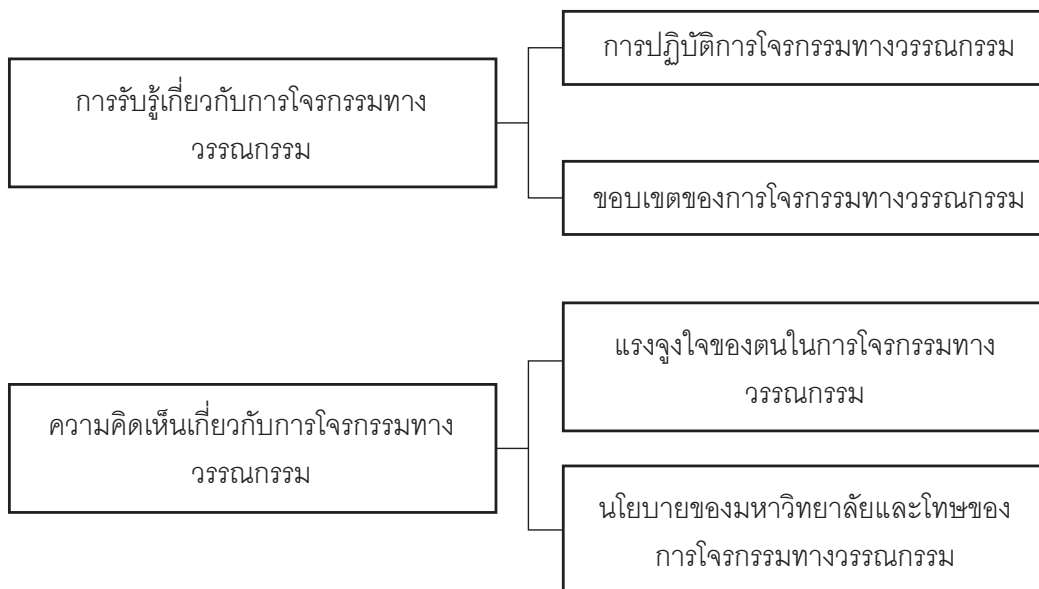
นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

การรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม คือ กระบวนการในการตีความและทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย ขอบเขต ประเภทของการโจรกรรมทางวรรณกรรม การปฏิบัติการโจรกรรมทางวรรณกรรม (plagiarism practices)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม คือ การคิดหรือความรู้สึกหรือความเชื่อหรือเจตนาเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนที่มีโอกาสนำไปสู่การโจรกรรมทางวรรณกรรม โดยอาจเป็นทั้งด้านบวกหรือลบ เช่น ความสะอวก การขาดเวลา ความกดดันที่จะทำงานให้ได้ผลดี ประสิทธิภาพส่วนตัว อิทธิพลจากสังคม รวมทั้งที่เกี่ยวกับโทษอันเกิดจากการโจรกรรมทางวรรณกรรม

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม ตามแนวคิดของ Harris (2001) และ Bartley, Albert, & Liesegang (2014) จะเห็นได้ว่ามีประเด็นสำคัญที่ศึกษา 2 ประเด็นคือการรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม และความคิดเห็นที่มีต่อการโจรกรรมทางวรรณกรรม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

5. วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถาม ประชากรคือ นักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2566 จำนวน 5,954 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) คือ สุ่มจากนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน สาขาเฉพาะ จำนวน 4,199 คน และจากนักศึกษาที่ทำวิทยานิพนธ์ (แผน ก) และการศึกษาค้นคว้าอิสระ (แผน ข) จำนวน 1,755 คน สุ่มตัวอย่างอย่างง่าย กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้ของเครซี และมอร์แกน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้ 384 คน ได้รับแบบสอบถามที่ใช้ได้ทั้งสิ้น 287 คน อัตราการตอบกลับ (return rate) เป็นร้อยละ 74.73 เป็นนักศึกษาแผน ก จำนวน 157 คน และแผน ข จำนวน 130 คน

เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถาม ที่พัฒนาโดยผู้วิจัยตามแนวคิดของ Harris (2001) และ Bartley, Albert, & Liesegang (2014) โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 คือ ข้อมูลทั่วไป เป็นคำถามแบบเลือกตอบ ประกอบด้วยเรื่องเพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา หลักสูตรและแผนการศึกษา

ส่วนที่ 2 คือ การรับรู้เกี่ยวกับการกิจกรรมทางวรรณกรรม เป็นคำถามเลือกตอบแบบมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วยคำถาม 15 ข้อ ครอบคลุมการรับรู้เกี่ยวกับขอบเขตของการกิจกรรมทางวรรณกรรม และการรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการกิจกรรมทางวรรณกรรม

ส่วนที่ 3 คือ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการ
กิจกรรมทางวรรณกรรม เป็นคำถามเลือกตอบแบบ
มาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วยคำถาม
12 ข้อ ครอบคลุมความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจ
ของตนในการกิจกรรมทางวรรณกรรม และความ
คิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายของมหาวิทยาลัยและ
โทษของการกิจกรรมทางวรรณกรรม

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปตรวจสอบความตรง
ตามเนื้อหา (Content validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ
จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องระหว่าง
ข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวัด (Item-Objective
Congruence Index: IOC) มีค่าระหว่าง .90-1.00
นำมาแก้ไขเฉพาะข้อคำถามที่ควรปรับปรุง หลังจากนั้น
นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาปริญญาโทในสถาบัน
อุดมศึกษาอีกแห่งหนึ่งทั้งที่เรียนรายวิชา และทำ
วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน
30 คน วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร
สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's
alpha coefficient) โดยมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ
เท่ากับ .86 แบบสอบถามภายหลังการตรวจสอบ
คุณภาพนำมาพัฒนาเป็น Google form หลังจากนั้น
นั้นได้ทำหนังสือถึงประธานกรรมการประจำสาขา
วิชาทุกสาขาวิชา เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ

□ การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล ใช้สถิติ
เชิงพรรณนา

□ การวิเคราะห์ระดับการรับรู้ของนักศึกษา
เกี่ยวกับการกิจกรรมทางวรรณกรรมและความคิดเห็น
ที่มีต่อการกิจกรรมทางวรรณกรรม ใช้สถิติพรรณนา
ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
โดยมีเกณฑ์จำแนกคะแนนเฉลี่ยทั้งรายด้านและ
โดยรวม ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (Best & Kahn, 2006)

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง
ระดับดีมาก

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง
ระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง
ระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง
ระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง
ระดับน้อยมาก

□ การทดสอบสมมติฐานใช้การวิเคราะห์
ค่าที (independent t-test) และการวิเคราะห์ความ
แปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ในการ
ทดสอบสมมติฐาน หากพบความแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ จะตรวจสอบความแตกต่างเป็น
รายคู่โดยใช้สถิติ LSD

6. ผลการวิจัย

6.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	70	24.40
หญิง	217	75.60
รวม	287	100.00
ช่วงอายุ		
น้อยกว่า 25 ปี	3	1.05
26-30 ปี	68	23.69
31-35 ปี	62	21.60
36-40 ปี	65	22.64
41-45 ปี	46	16.03
46-50 ปี	27	9.42
51-55 ปี	12	4.18
มากกว่า 55 ปี	4	1.39
รวม	287	100.00
ชั้นปีที่ศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	48	16.7
ชั้นปีที่ 2	162	56.4
สูงกว่าชั้นปีที่ 2	77	26.8
รวม	287	100.00
แผนการศึกษา		
แผน ก (วิทยานิพนธ์)	157	54.70
แผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ)	130	45.30
รวม	287	100.00

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษา		
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	101	35.19
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	100	34.84
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	86	29.97
รวม	287	100.00

นักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 75.60) อายุในช่วง 26-30 ปี (ร้อยละ 23.69) รองลงมาคือ ช่วง 36-40 ปี (ร้อยละ 22.64) เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 (ร้อยละ 56.40) รองลงมาคือ สูงกว่าชั้นปีที่ 2 (ร้อยละ 26.80) เรียนแผน ก (วิทยานิพนธ์) (ร้อยละ 54.70) และแผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ) (ร้อยละ 45.30) และศึกษาในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ร้อยละ 35.19) รองลงมาคือ กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ (ร้อยละ 34.84)

6.2 ผลการศึกษาการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการกิจกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

เมื่อพิจารณาการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการกิจกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สามารถสรุปประเด็นสำคัญได้ทั้งสิ้น 4 ด้าน คือ การรับรู้เกี่ยวกับขอบเขตของการกิจกรรมทางวรรณกรรม การรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการกิจกรรมทางวรรณกรรม ความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจของตนในการกิจกรรมทางวรรณกรรม และความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายของมหาวิทยาลัยและโทษของการกิจกรรมทางวรรณกรรม

ตารางที่ 2 แสดงผลการรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ประเด็นการรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม	M	SD	ระดับ
1. การรับรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการขอบเขตของการโจรกรรมทางวรรณกรรม	3.26	1.63	ปานกลาง
1.1 การคัดลอกข้อความจากสิ่งพิมพ์ของผู้อื่นโดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	3.11	1.59	ปานกลาง
1.2 การนำความคิดจากสิ่งพิมพ์ของผู้อื่นโดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	3.15	1.63	ปานกลาง
1.3 การคัดลอกข้อความจากแหล่งออนไลน์ (เช่น เว็บไซต์) โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	3.09	1.49	ปานกลาง
1.4 การสรุปสาระจากผลงานของผู้อื่น โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	2.83	1.60	ปานกลาง
1.5 การว่าจ้างให้ผู้อื่นเขียนรายงานหรือบทความให้โดยไม่ใส่ชื่อผู้เขียนจริง	3.04	1.56	ปานกลาง
1.6 การนำเนื้อหาหรือข้อความจากสิ่งพิมพ์หลายชิ้นมารวมต่อกันเป็นผลงานของตน โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	2.94	1.57	ปานกลาง
1.7 การใช้ข้อความจากผลงานของผู้อื่นที่ได้รับอนุญาตจากผู้เขียน โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	3.26	1.63	ปานกลาง
รวม	3.06	1.58	ปานกลาง
2. การรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการโจรกรรมทางวรรณกรรม			
2.1 การคัดลอกข้อความจากสิ่งพิมพ์ของผู้อื่นโดยอ้างอิงต้นแหล่ง แต่ไม่ต้องใช้เครื่องหมายอัญประกาศ (เครื่องหมายคำพูด)	3.20	1.36	ปานกลาง
2.2 การคัดลอกข้อความจากสิ่งพิมพ์ของผู้อื่นโดยอ้างอิงต้นแหล่ง และใช้เครื่องหมายอัญประกาศ (เครื่องหมายคำพูด)	3.12	1.41	ปานกลาง
2.3 การคัดลอกภาพจากสิ่งพิมพ์ของผู้อื่นหรือเว็บไซต์ต่าง ๆ โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	3.14	1.62	ปานกลาง

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ประเด็นการรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรม	M	SD	ระดับ
2.4 การคัดลอกข้อความจากแหล่งออนไลน์ที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	3.15	1.54	ปานกลาง
2.5 การเขียนข้อความขึ้นใหม่จากผลงานผู้อื่นด้วยภาษาของตน โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	3.12	1.42	ปานกลาง
2.6 การเขียนข้อความขึ้นใหม่โดยปรับปรุงเพียงเล็กน้อยจากข้อความในสิ่งพิมพ์ที่เผยแพร่ และคัดลอกข้อความส่วนที่เหลือจากผลงานผู้อื่น โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	3.12	1.44	ปานกลาง
2.7 การขอให้ผู้อื่นเขียนรายงานหรือบทความให้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย โดยไม่ใส่ชื่อผู้เขียนจริง	2.77	1.56	ปานกลาง
2.8 เมื่อเขียนบทความวรรณกรรม การใช้กรอบแนวคิดที่ได้มาจากที่ผู้อื่นได้บทวนไว้แล้ว โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง	3.02	1.56	ปานกลาง
รวม	3.08	1.49	ปานกลาง

จากผลการศึกษา จะเห็นได้ว่าการรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ทั้ง 2 ด้าน คือการรับรู้เกี่ยวกับขอบเขตของการโจรกรรมทางวรรณกรรม และการรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการโจรกรรมทางวรรณกรรมล้วนอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 2)

เมื่อพิจารณาโดยละเอียด ผลการรับรู้เกี่ยวกับขอบเขตของการโจรกรรมทางวรรณกรรมทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง โดย 3 ข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การคัดลอกข้อความจากสิ่งพิมพ์ของผู้อื่นโดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง ($M = 3.26$, $SD = 1.63$) การคัดลอกข้อความจากแหล่งออนไลน์ (เช่น เว็บไซต์) โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง ($M = 3.15$, $SD = 1.63$) และการนำความคิดจากสิ่งพิมพ์ของผู้อื่นโดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง ($M = 3.11$, $SD = 1.59$) ส่วนข้อที่ได้

ค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การว่าจ้างให้ผู้อื่นเขียนรายงานหรือบทความให้ โดยไม่ใส่ชื่อผู้เขียนจริง ($M = 2.83$, $SD = 1.60$)

การรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการโจรกรรมทางวรรณกรรมนั้น ทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง โดย 3 ข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การคัดลอกข้อความจากสิ่งพิมพ์ของผู้อื่นโดยอ้างอิงต้นแหล่ง แต่ไม่ต้องใช้เครื่องหมายอัญประกาศ (เครื่องหมายคำพูด) ($M = 3.20$, $SD = 1.36$) การคัดลอกข้อความจากแหล่งออนไลน์ที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง ($M = 3.15$, $SD = 1.54$) และการคัดลอกภาพจากสิ่งพิมพ์ของผู้อื่นหรือเว็บไซต์ต่าง ๆ โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง ($M = 3.14$, $SD = 1.62$) ส่วนข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การขอให้ผู้อื่นเขียนรายงานหรือบทความให้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย โดยไม่ใส่ชื่อผู้เขียนจริง ($M = 2.77$, $SD = 1.56$)

ตารางที่ 3 แสดงผลความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทาง วรรณกรรม	M	SD	ระดับ
1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจของตนในการ โจรกรรมทางวรรณกรรม			
1.1 บางทีฉันก็รู้สึกอยากลอกเลียนวรรณกรรมบ้าง เพราะว่าใคร ๆ ก็ทำกันทั้งนั้น	1.85	1.15	ต่ำ
1.2 ฉันเชื่อว่าฉันรู้อย่างถูกต้องชัดเจนว่าการลอกเลียน วรรณกรรมเป็นและไม่เป็นอะไร อย่างไร	3.03	1.38	ปานกลาง
1.3 ถ้าเพื่อนฉันอนุญาตให้ฉันใช้รายงานของเขาเป็น รายงานของฉันในรายวิชาหนึ่งที่ฉันเรียน ฉันไม่เห็นว่าการกระทำนี้ผิดอย่างไร	2.04	1.32	ต่ำ
1.4 การลอกเลียนวรรณกรรมสามารถทำได้ หากอาจารย์ มอบหมายงานให้ทำในการเรียนรายวิชามากเกินไป	1.90	1.19	ต่ำ
1.5 การลอกเลียนวรรณกรรมขัดกับคุณค่าทางจริยธรรม ของฉัน	4.16	1.20	สูง
1.6 ฉันสามารถนำข้อความหรือรายงานที่ฉันได้เคยทำ มาก่อนแล้วมาใช้ในการเรียนรายวิชาใหม่ เพราะเป็น ผลงานของตนเอง จึงไม่ได้ลอกเลียนวรรณกรรม ของผู้อื่น	3.17	1.42	ปานกลาง
รวม	2.69	1.68	ปานกลาง
2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายของมหาวิทยาลัย และโทษของการโจรกรรมทางวรรณกรรม			
2.1 การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นการกระทำผิดในทำนอง เดียวกับการขโมยข้อสอบไล่ก่อนสอบ และต้องจำ คำตอบไว้	3.81	1.31	สูง
2.2 โทษของการลอกเลียนวรรณกรรมสำหรับนักศึกษานั้น ไม่ควรหนัก เพราะว่่านักศึกษาอายุยังไม่มากและ เพิ่งเริ่มเรียนรู้	2.29	1.29	ต่ำ

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการกิจกรรมทาง วรรณกรรม	M	SD	ระดับ
2.3 ถ้านักศึกษาซื้อหรือดาวน์โหลดรายงานวิจัย/รายงาน ศึกษาทั้งฉบับ และใช้เป็นงานของตน โดยเพียง เปลี่ยนชื่อผู้จัดทำรายงานเป็นชื่อตน นักศึกษารายนี้ ควรถูกให้เลิกเรียนรายวิชานั้น	3.65	1.41	สูง
2.4 การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นเพียงการนำข้อความ ของผู้อื่นมาเป็นของตน ไม่ใช่เป็นการขโมยสิ่งของ ดังนั้นจึงไม่ถือเป็นความผิด	1.89	1.20	ต่ำ
2.5 ถ้าฉันให้เพื่อนอ่านรายงานของฉัน ต่อมาเพื่อนใช้ รายงานของฉันเป็นของเพื่อนในการเรียน และ ถูกอาจารย์จับได้ ฉันไม่ควรถูกทำโทษไปด้วย	3.39	1.39	ปานกลาง
2.6 นโยบายการลงโทษกรณีที่นักศึกษาถูกจับได้ว่า ลอกเลียนวรรณกรรม โดยในใบรายงานผลการเรียน ของนักศึกษารายนั้นจะได้รับเกรดเฉพาะ เช่น ตกเพราะการลอกเลียนวรรณกรรม นโยบายนี้ จะช่วยให้ให้นักศึกษาไม่ลอกเลียนวรรณกรรม	3.65	1.28	สูง
รวม	3.11	1.31	ปานกลาง

จากผลการศึกษา จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการกิจกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ทั้ง 2 ด้าน คือ ความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจของตนในการกิจกรรมทางวรรณกรรม และความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายของมหาวิทยาลัยและโทษของการกิจกรรมทางวรรณกรรม ล้วนอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 3)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจของตนในการกิจกรรมทางวรรณกรรมนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมาก โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูงจำนวน 1 ข้อ คือ การลอกเลียนวรรณกรรมขัดกับคุณค่าทางจริยธรรมของตน ($M = 4.16$, $SD = 1.20$) และมี

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับต่ำถึง 3 ข้อ คือ บางทีฉันก็รู้สึกอยากลอกเลียนวรรณกรรมบ้าง เพราะว่าใคร ๆ ก็ทำกันทั้งนั้น ($M = 1.85$, $SD = 1.15$) การลอกเลียนวรรณกรรมสามารถทำได้ หากอาจารย์มอบหมายงานให้ทำในการเรียนรายวิชามากเกินไป ($M = 1.90$, $SD = 1.19$) และถ้าเพื่อนฉันอนุญาตให้ฉันใช้รายงานของเขาเป็นรายงานของฉันในรายวิชาหนึ่งที่ฉันเรียน ฉันไม่เห็นว่าการกระทำนี้ผิดอย่างไร ($M = 2.04$, $SD = 1.32$) จากผลดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความคิดเห็นว่าการกิจกรรมทางวรรณกรรมเป็นเรื่องขัดกับจริยธรรมของตน ยิ่งกว่านั้นยังมีความคิดเห็นที่ตนมีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมทางวรรณกรรมในระดับต่ำด้วย

ในทำนองเดียวกัน ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายของมหาวิทยาลัยและโทษของการโจรกรรมทางวรรณกรรมมีความแตกต่างกันอย่างมากเช่นกัน โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง จำนวน 3 ข้อ คือ การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นการกระทำผิดในทำนองเดียวกับการขโมยข้อสอบไล่ก่อนสอบ และท่องจำคำตอบไว้ ($M = 3.81$, $SD = 1.31$) ถ้านักศึกษาซื้อหรือดาวน์โหลดรายงานวิจัย/รายงานศึกษาทั้งฉบับ และใช้เป็นงานของตน โดยเพียงเปลี่ยนชื่อผู้จัดทำรายงานเป็นชื่อตน นักศึกษารายนี้ควรถูกให้เลิกเรียนรายวิชานั้น ($M = 3.65$, $SD = 1.41$) และนโยบายการลงโทษกรณีที่นักศึกษาถูกจับได้ว่าลอกเลียนวรรณกรรม โดยในใบรายงานผลการเรียนของนักศึกษารายนั้นจะได้รับเกรดเฉพาะที่แสดงให้เห็นว่าไม่ผ่านด้วยเหตุการโจรกรรมทางวรรณกรรม ($M = 3.65$, $SD = 1.28$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับต่ำ จำนวน 2 ข้อ คือ การลอกเลียนวรรณกรรมเป็นเพียงการนำข้อความของผู้อื่นมาเป็นของตน ไม่ใช่เป็นการขโมยสิ่งของ ดังนั้นจึงไม่ถือเป็นความผิด ($M = 1.89$, $SD = 1.20$) และโทษของการลอกเลียนวรรณกรรมสำหรับนักศึกษานั้นไม่ควรหนัก เพราะเวลานักศึกษาอายุยังไม่มากและเพิ่งเริ่มเรียนรู้ ($M = 2.29$, $SD = 1.29$) จากผลดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการที่มหาวิทยาลัยต้องกำหนดนโยบายว่าการกระทำที่เข้าข่ายเป็นการโจรกรรมทางวรรณกรรม ไม่ว่าจะเป็นการซื้อและการดาวน์โหลดผลงานของผู้อื่นและกล่าวอ้างเป็นผลงานของตน และนโยบายที่ถือว่าการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นโทษหนัก ในระดับเดียวกับการขโมยข้อสอบก่อนสอบ จึงเห็นว่าการกำหนดโทษทั้งที่เป็นการให้เลิกเรียนรายวิชานั้น รวมทั้งมีการระงับเกรดไม่ผ่านด้วยเหตุของการโจรกรรมทางวรรณกรรม ในใบรายงานผลการศึกษา

6.3 ผลเปรียบเทียบการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จำแนกตามแผนการศึกษาและชั้นปีที่ศึกษา

6.3.1 ผลเปรียบเทียบการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จำแนกตามแผนการศึกษา คือ ระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) กับ แผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ)

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) กับ แผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ) พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้เกี่ยวกับขอบเขตของการโจรกรรมทางวรรณกรรมกับนักศึกษาที่ศึกษาแผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ) ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -0.119$, $p = 0.906$, $d = 285$) และนักศึกษาระดับปริญญาโทที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการโจรกรรมทางวรรณกรรมกับนักศึกษาที่ศึกษาแผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ) ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -0.236$, $p = 0.813$, $d = 285$)

ในทำนองเดียวกัน นักศึกษาระดับปริญญาโทที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจของตนในการโจรกรรมทางวรรณกรรมเมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาที่ศึกษาแผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ) ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -0.145$, $p = 0.885$, d

= 285) และนักศึกษาระดับปริญญาโทที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการโครงการทางวรรณกรรมกับนักศึกษาที่ศึกษา แผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ) ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -1.515$, $p = 0.131$, $d = 285$)

6.3.2 ผลเปรียบเทียบการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโครงการทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่เรียนต่างชั้นปี

ตารางที่ 4 ผลเปรียบเทียบการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโครงการทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

การรับรู้เกี่ยวกับการ โครงการทางวรรณกรรม	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	p
1. การรับรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับขอบเขตของการ โครงการทางวรรณกรรม	ระหว่างกลุ่ม	2.644	2	1.322	0.626	.536
	ภายในกลุ่ม	600.008	284	2.113		
	รวม	602.653	286			
2. การรับรู้เกี่ยวกับการ ปฏิบัติการโครงการทาง วรรณกรรม	ระหว่างกลุ่ม	0.840	2	0.420	0.330	.719
	ภายในกลุ่ม	361.365	284	1.272		
	รวม	362.206	286			
3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับ แรงจูงใจของตนในการ โครงการทางวรรณกรรม	ระหว่างกลุ่ม	0.694	2	0.347	0.622	.538
	ภายในกลุ่ม	158.654	284	0.559		
	รวม	159.349	286			

ตารางที่ 4 (ต่อ)

การรับรู้เกี่ยวกับการ โจรกรรมทางวรรณกรรม	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	p
4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับ นโยบายของมหาวิทยาลัย และโทษของการโจรกรรม ทางวรรณกรรม	ระหว่างกลุ่ม	0.061	2	0.030	0.061	.941
	ภายในกลุ่ม	141.908	284	0.500		
	รวม	141.968	286			

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่เรียนต่างชั้นปี พบว่านักศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และสูงกว่าปีที่ 2 ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้เกี่ยวกับขอบเขตของการโจรกรรมทางวรรณกรรมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 0.626$, $df = 2$, $p = 0.536$) นักศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และสูงกว่าปีที่ 2 ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการโจรกรรมทางวรรณกรรมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 0.42$, $df = 2$, $p = 0.719$) ในทำนองเดียวกัน นักศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และสูงกว่าปีที่ 2 ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจของตนในการโจรกรรมทางวรรณกรรมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 0.622$, $df = 2$, $p = 0.538$) นักศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และสูงกว่าปีที่ 2 ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายของมหาวิทยาลัยและโทษของการโจรกรรมทางวรรณกรรมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 0.061$, $df = 2$, $p = 0.941$) (ตารางที่ 4)

7. สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยนี้มีประเด็นที่สามารถสรุปและอภิปรายผลดังนี้

7.1 การรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ผลการรับรู้เกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จะเห็นได้ว่าในด้านการรับรู้ นั้นไม่จะเป็นการรับรู้เกี่ยวกับขอบเขตของการโจรกรรมทางวรรณกรรมและเกี่ยวกับการปฏิบัติการโจรกรรมทางวรรณกรรม ซึ่งครอบคลุมกระบวนการในการตีความและทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย ขอบเขตประเภทของการโจรกรรมทางวรรณกรรมและการปฏิบัติการโจรกรรมทางวรรณกรรมในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยจำนวนมากในกลุ่มนักศึกษาชาติต่าง ๆ ทั่วโลกที่พบว่าไม่จะเป็นการรับรู้ล้วนอยู่ในระดับปานกลางหรือต่ำ (Baruchson-Arbib & Yaari, 2004, Chien, 2017, Do Ba, et al., 2017, Handa & Power, 2005, Gururajan & Roberts, 2005, Yusof & Marson, 2013, Xiaojun, Hongli & Fan, 2010).

เมื่อพิจารณาโดยละเอียด จะเห็นได้ว่ากลุ่ม นักศึกษาปริญญาโทของมหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมชาติราชเข้าใจการโจรกรรมทางวรรณกรรม เพียงบางส่วนเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Khathayut, Walker-Gleaves และ Humble (2020) โดยนักศึกษาเข้าใจว่าการโจรกรรมทางวรรณกรรม เป็นการคัดลอกข้อความจากสิ่งพิมพ์ทั้งฉบับพิมพ์ และออนไลน์โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่งอย่างถูกต้อง แต่สำหรับการโจรกรรมทางวรรณกรรมลักษณะอื่น ที่ซับซ้อน ที่พบว่านักศึกษาในกลุ่มนี้ยังไม่เข้าใจนัก คือ การว่าจ้างให้ผู้อื่นเขียนรายงานหรือบทความให้ โดยไม่ใช่ชื่อผู้เขียนจริง (Hopp & Spiel, 2020) และ การใช้ข้อความจากผลงานของผู้อื่นที่ได้รับอนุญาต จากผู้เขียน โดยไม่อ้างอิงต้นแหล่ง นักศึกษาอาจคิดว่า การได้รับอนุญาตนั้นเพียงพอ (Babalola, 2012, Mostrous & Kenber, 2016) ทั้งนี้อาจเกิดจาก ปัญหาด้านภาษาอังกฤษในการอ่านและทำความเข้าใจ ผลงานทางวิชาการในภาษาอังกฤษ ปัญหา การเขียนงานทางวิชาการ (Handa & Power, 2005, Preecha, 2020, Puengpipattrakul, 2016)

7.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมชาติราช

ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจของตนในการโจรกรรมทางวรรณกรรมและเกี่ยวกับนโยบายของมหาวิทยาลัยและโทษของการโจรกรรมทางวรรณกรรม ในการศึกษาครั้งนี้พบว่านักศึกษามีความคิดเห็นว่าการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นเรื่อง ขัดกับจริยธรรมของตน รวมทั้งมีแรงจูงใจในการทำโจรกรรมทางวรรณกรรมในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยจำนวนมากในกลุ่มนักศึกษาชาติต่าง ๆ ทั่วโลกที่พบว่ามีล้วนอยู่ในระดับปานกลางหรือต่ำ (Baruchson-Arbib & Yaari, 2004, Chien, 2017,

Do Ba, et al., 2017, Handa. & Power, 2005, Gururajan & Roberts, 2005, Yusof & Marson, 2013, Xiaojun, Hongli & Fan, 2010) รวมทั้ง นักศึกษามีความคิดเห็นว่า ควรกำหนดโทษของการโจรกรรมทางวรรณกรรมที่ชัดเจนและถือเป็น โทษหนัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย Xiaojun, Hongli & Fan, 2010 ที่พบว่า การลงโทษที่ชัดเจนเป็นการป้องปรามการโจรกรรมทางวรรณกรรม และการใช้เพียงซอฟต์แวร์ในการตรวจจับการคัดลอกและการลงโทษไม่เพียงพอ

นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าการลอกเลียนวรรณกรรมขัดกับคุณค่าทางจริยธรรมของตน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Bennett (2005) และคิดว่าตนไม่มีพฤติกรรมเข้าข่ายการโจรกรรมทางวรรณกรรม (Katejapoe, 2009, Preecha, 2020) แต่แตกต่างจากการศึกษาของ Babalola (2012) เกี่ยวกับแรงจูงใจของนักศึกษาในการโจรกรรมทางวรรณกรรมในลักษณะที่อาจทำโดยเจตนาเนื่องจากสามารถเข้าถึงสารสนเทศทางออนไลน์ได้อย่างสะดวก รวดเร็วและไม่เสียค่าใช้จ่าย หรือการต้องการได้คะแนนการเรียนดี โดยไม่ต้องทุ่มเทในการทำ รายงาน รวมทั้งงานวิจัยของ Strittmatter & Bratton (2016) ที่กล่าวถึงแรงจูงใจในการซื้อผลงานทางออนไลน์ หรือการจ้างให้ผู้อื่นทำผลงานวิจัยให้

นักศึกษาในการวิจัยนี้มีความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายของมหาวิทยาลัยและโทษของการโจรกรรมทางวรรณกรรมในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Yusof & Marson (2013) ที่ศึกษาพบว่านักศึกษามาเลเซียมีความเข้าใจเรื่องดังกล่าวอย่างผิวเผิน และไม่เข้าใจว่าการโจรกรรมทางวรรณกรรมมีหลายลักษณะและหลายระดับ และการศึกษานักศึกษาอินเดียระดับบัณฑิตศึกษาที่พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในประเทศอินเดียกับที่ศึกษาใน

ออสเตรเลียรับรู้ลักษณะและโทษของการโจรกรรมทางวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน และปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพียงปัญหาด้านภาษาและจริยธรรมเท่านั้น เพียงแต่ไม่เข้าใจนโยบายของมหาวิทยาลัยและโทษของการโจรกรรมทางวรรณกรรม (Handa & Power, 2005)

7.3 การเปรียบเทียบการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จำแนกตามแผนการศึกษาและชั้นปีที่ศึกษา

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) กับ แผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ) พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในทำนองเดียวกัน ค่าเฉลี่ยของการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่เรียนต่างชั้นปี พบว่านักศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และสูงกว่าปีที่ 2 ขึ้นไปแตกต่างกันโดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหากพิจารณางานวิจัยที่เปรียบเทียบนักศึกษาไทยที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาต่างกันไปก็ไม่พบความแตกต่างกันโดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน (Puengpipattrakul, 2016, Siriprom, 2016)

8. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

8.1 เนื่องจากการวิจัยนี้แสดงให้เห็นการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการรับรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาในระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ระหว่างนักศึกษาที่ศึกษาแผน ก (วิทยานิพนธ์) กับ แผน ข (การศึกษาค้นคว้าอิสระ) และที่เรียนต่างชั้นปี พบว่านักศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และสูงกว่าปีที่ 2 ขึ้นไปแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำให้เห็นความสำคัญของการให้การศึกษแก่นักศึกษาระดับปริญญาโทโดยรวม โดยเฉพาะในประเด็น 3 ประเด็นคือ ขอบเขตและประเภทของการโจรกรรมทางวรรณกรรม การปฏิบัติการโจรกรรมทางวรรณกรรมในลักษณะต่าง ๆ และโทษของการโจรกรรมทางวรรณกรรม

8.2 การให้การศึกษแก่นักศึกษานั้น เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยอยู่ในรูปแบบออนไลน์ การให้การศึกษานั้นอาจทำได้ในรูปแบบบรรยายออนไลน์โดยสำนักบรรณสารสนเทศ ซึ่งเป็นหน่วยงานห้องสมุดของมหาวิทยาลัยมีการให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการเขียนอ้างอิงและการจัดการบรรณานุกรมด้วยซอฟต์แวร์ต่าง ๆ แต่ยังไม่มีการให้การศึกษโดยตรงในหัวข้อการโจรกรรมทางวรรณกรรม ไม่ว่าจะเป็นการบรรยาย การฝึกอบรมซึ่งสามารถดำเนินการออนไลน์ได้ ดังนั้นหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงในด้านนี้ คือ สำนักบัณฑิตศึกษา ควรพิจารณาหาแนวทางในการให้การศึกษ

ในเรื่องนี้อย่างจริงจัง ต่อเนื่องและทั่วถึง กล่าวคือ ครอบคลุมนักศึกษาในระดับปริญญาโททุกกลุ่ม ไม่ว่า จะเป็นแผนการศึกษาหรือกลุ่มสาขาวิชา

8.3 ในระดับนโยบาย ควรมีการกำหนด นโยบายและกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการ ใจกรรมทางวรรณกรรมที่เป็นลายลักษณ์อักษร รวมถึงคู่มือรองรับนโยบายและกฎระเบียบดังกล่าว และโทษของการใจกรรมทางวรรณกรรม คู่มือนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะจะช่วยให้บุคลากรที่ เกี่ยวข้อง ทั้งอาจารย์ผู้สอน ผู้ให้บริการและประสาน งานการจัดการเรียนการสอนในสำนักบัณฑิตศึกษา และผู้ให้บริการห้องสมุดและสื่อการศึกษาในสำนัก บรรณสารสนเทศ รวมทั้งที่สำคัญที่สุด คือ นักศึกษา เพื่อให้ทุกฝ่ายได้ร่วมมือกันส่งเสริมและสนับสนุน ด้านการรับรู้ ความเข้าใจ และการปฏิบัติเพื่อป้องกัน การใจกรรมทางวรรณกรรม และนำไปสู่วัฒนธรรม แห่งความสุจริตทางวิชาการ (academic honesty) ในวงการอุดมศึกษา

8.4 ในด้านการวิจัยระยะต่อไป สามารถทำได้ ในหลายลักษณะ เช่น

8.4.1 การพัฒนาบทเรียนออนไลน์เพื่อ พัฒนาทักษะในการเขียนผลงานทางวิชาการ เช่น การอ่านและสรุปใจความสำคัญ การอ้างอิงลักษณะ ต่าง ๆ วิธีการหลีกเลี่ยงการใจกรรมทางวรรณกรรม รวมทั้งบทเรียนในรูปแบบของ MOOC (Massive Open

Online Course) การพัฒนาการฝึกอบรมออนไลน์ รวมถึงการวัดประสิทธิผลในการเรียนและการ ฝึกอบรมดังกล่าว

8.4.2 การพัฒนาสมรรถนะด้านจริยธรรม ดิจิทัล (digital ethics) สำหรับนักศึกษา จริยธรรม ดิจิทัลเป็นหลักศีลธรรมและแนวปฏิบัติของนักศึกษา ในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในด้านต่าง ๆ และครอบคลุม ประเด็นทั้งด้านความยุติธรรม ความโปร่งใส ความ เป็นส่วนตัว ความมั่นคงปลอดภัย และผลกระทบ ของเทคโนโลยีที่มีต่อบุคคลและสังคม (Rubens, 2024) แม้โดยผิวเผินจริยธรรมดิจิทัลอาจดูไม่เกี่ยวข้อง กับการใจกรรมทางวรรณกรรมนัก แต่สำหรับ การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่จำเป็นต้องศึกษา วรรณกรรมทางวิชาการเพื่อการเรียนรู้ โดยการ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับการสื่อสารทางวิชาการ (scholarly communication) การสรุปประเด็น สำคัญ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์รวมทั้งการ อ้างอิงอย่างถูกต้อง จริยธรรมเกี่ยวกับการใช้ปัญญา ประดิษฐ์หรือเอไอ (Artificial Intelligence-AI) ใน การทำวิจัยและการเขียนผลงานทางวิชาการ การ ใจกรรมทางวรรณกรรมจึงเป็นปัญหาสำคัญที่ นำไปสู่การละเมิดจริยธรรมดิจิทัล ดังนั้นการพัฒนา สมรรถนะด้านจริยธรรมดิจิทัลอย่างเป็นระบบย่อม แสดงถึงการเรียนรู้ที่จะไม่ก่อการใจกรรมทาง วรรณกรรมทั้งโดยเจตนาและประมาท

References

- Babalola, Y.T. (2012). Awareness and Incidence of plagiarism among undergraduates in a Nigerian private university. *African Journal of Library, Archives and Information Science*, 22(1), 53-60. Retrieved from <https://www.ajol.info/index.php/ajlais/article/view/106585>
- Bartley, G.B., Albert, D.M. & Liesegang, T.J. (2014, April). Choosing our words carefully: Plagiarism in the internet age. *Ophthalmology*, 121(4), 807-8. <https://doi:10.1016/j.ophtha.2013.12.031>.
- Baruchson-Arbib, S. & Yaari, E. (2004). Printed versus plagiarism: A study of students' perception. *International Review of Information Ethics*, 1, 29-35. Retrieved from http://www.i-r-i-e.net/inhalt/001/ijie_001_05_baruchson.pdf
- Bell, S. (2018). Addressing student plagiarism from the library learning commons. *Information and Learning Sciences*, 119(3/4), 203-214. <https://doi.org/10.1108/ILS-10-2017-0105>
- Bennett, R. (2005). Factors associated with student plagiarism in a post- 1992 university. *Assessment and Evaluation in Higher Education*, 30, 137-162.
- Chien, S. (2017). Taiwanese college students' perceptions of plagiarism: Cultural and educational considerations. *Ethics and Behavior*, 27(2), 118-139.
- Das, N. (2018, March). Intentional or unintentional, it is never alright to plagiarize: A note on how Indian universities are advised to handle plagiarism. *Perspectives in Clinical Research*; 9(1), 56-57. https://doi: 10.4103/picr.PICR_140_17.
- Do Ba, K., Do Ba, K., Dung Lam, Q., Thanh binh An Le, D., Nguyen, P. L., Nguyen, P. Q., & Pham, Q.L. (2017). Student plagiarism in higher education in Vietnam: An empirical study. *Higher Education Research & Development*, 36(5), 934–946. <https://doi.org/10.1080/07294360.2016.1263829>
- Ellery, K. (2008). Undergraduate plagiarism: A pedagogical perspective. *Assessment and Evaluation in Higher Education*, 33(5), 507–516.
- Gururajan, R., & Roberts, D. (2005). Attitude towards plagiarism in information systems in Australian universities. Proceedings of the 9th Pacific Asia Conference on Information Systems (PACIS 2005). Bangkok, Thailand 07-10 Jul 2005 Hong Kong.
- Handa, N. & Power, C. (2005). Land and discover! A case study investigating the cultural context of plagiarism. *Journal of University Teaching and Learning Practice*. 2(3), 64-84.
- Harris, R. (2001). The plagiarism handbook: Strategies for preventing, detecting, and dealing with plagiarism. Los Angeles, CA: Pyrczak Publishing.
- Hopp, C. & Speil, (2020, April). A. How prevalent is plagiarism among college students? Anonymity preserving evidence from Austrian undergraduates. *Accountability in Research*, 28(3), 133-148. <https://doi: 10.1080/08989621.2020.1804880>

- Katejapoe, P. (2009). Perception on plagiaristic behavior of graduate students. [Master's thesis, Faculty of Education, Chiang Mai University]. CMU Intellectual Repository. <http://cmuir.cmu.ac.th/handle/6653943832/25942>. [in Thai]
- Khathayut P, Walker-Gleaves, C. & Humble, S. (2020). Using the theory of planned behaviour to understand Thai students' conceptions of plagiarism within their undergraduate programmes in higher education, *Studies in Higher Education*. <https://doi.org/10.1080/03075079.2020.1750584>
- Marsh, B. (2007). *Plagiarism: Alchemy and remedy in higher education*. New York: State University of New York Press.
- Ministry of Education. (2015). Guidelines for the management of higher education curriculum 2015. (2015, November 13). *Royal Gazette*, 132, Special Section 295 D, p. 25-30. [in Thai]
- Mostrous, A. & Kenber, B. (2016, July 19) Thousands of nurses cheat in exams. *The Times*, p. 4. Retrieved from <https://www.thetimes.co.uk/article/universities-face-student-cheating-crisis-9jt6ncd9vz7>
- Pecorari, D. (2003). Good and original: Plagiarism and patch writing in academic second- language writing. *Journal of Second Language Writing*, 12, 317-345.
- Perry, B. (2010). Exploring academic misconduct: Some insights into student behaviour. *Active Learning in Higher Education*, 11(2), 97-108.
- Puengpipattrakul, W. (2016). Investigating academic plagiarism in a Thai context. *Electronic Journal of Foreign Language Teaching*, 13(2), 203-228.
- Rubens, P. (2024, August 12). What is digital ethics? Retrieved from <https://charitydigital.org.uk/topics/what-is-digital-ethics-7593>
- Siriprom, T. (2016). Graduate students' perceptions of plagiarism in academic writing and strategies to avoid plagiarism. [Master's thesis, Prince of Songkla University]. PSU Knowledge Bank. <http://kb.psu.ac.th/psukb/handle/2016/11946>. [in Thai]
- Strittmatter, C. & Bratton, V. (2016). *Teaching plagiarism prevention to college students: An ethics-based approach*. Lanham, Md.: Rowman & Littlefield.
- Wisalaporn, S. & Kinkularb, P. (2005). *Research report on conditions and problems of graduate education management in educational administration*. Bangkok: Office of the Education Council. [in Thai]
- Xiaojun, Z., Hongli, S., & Fan, Z. (2010). Preventing plagiarism and academic misconduct: A case study of Chinese universities. Proceedings of Fourth International Plagiarism Conference, Newcastle, UK.
- Yusof, D., & Marson, U. (2011). Malaysian students' understanding of plagiarism. *The International Journal of Language Society and Culture*, 33, 1-7.